

JOŽE MAČEK

Hitlerjeva ideologija o nacionalnosocialistični Cerkvi in o rasizmu s posebnim ozirom na iztrebljanje ljudi manjvrednih ras

Leta 1957 je izšla knjiga dunajskega profesorja dr. Wilfrieda Daima, z naslovom *Der Mann der Hitler die Ideen gab* [Mož, ki je Hitlerju dal ideje] - Jörg Lanz von Liebenfels (VMA-Verlag Wiesbaden, 330 str.). V njem je opisano življenje in delovanje Dunajčana Jörga Lanza von Liebenfelsa, ki je v mladosti postal pater cistercijanskega reda v samostanu Heiligenkreuz pri Dunaju, nato pa je iz reda izstopil in ustanovil posebno versko sekto Red novega templja (ONT = der Orden des Neuen Tempels), ki pa je obstajala le do njegove smrti. Kupil je ruševine nekega templarskega gradu blizu Donave, ga obnovil in v njem organiziral središče novotemplarjev. Poleg vsega drugega, predvsem teološkega, je raziskoval in propagiral tudi rasizem in izdajal svojo revijo, kjer je obravnaval vsa področja, s katerimi se je ukvarjal, vendar zgolj teoretično. Jörg Lanz je bil meščanskega rodu. Med svojim prizadevanjem za novotemplarstvo in svoj red pa si je najbrž zato, ker je bil lastnik gradu, privzel plemiški naslov von Liebenfels, do česar seveda ni bil niti najmanj upravičen. To je najbrž storil zato, da bi on postal bolj imeniten, njegov nauk pa bolj zanimiv in prodoren. Hitler se je z Lanzovim rasizmom seznanil, ko je živel na Dunaju. V obravnavani Daimovi knjigi je opisano, koliko Lanzovih idej naj bi Hitler povzel. To je zelo težko ugotoviti, ker so razlike med idejami enega in drugega zelo majhne. Lanzovega rasizma tukaj ne kaže obravnavati, ker se kot samostojna doktrina ni nikjer uveljavil, razen morda v njegovem novotemplarstvu, pa še to v zelo skromnem obsegu.

VDaimovi knjigi se poglavje Hitlerjeva ideologija v veliki meri nanaša na dva pojavi; na ustanovitev nacionalnosocialistične (Hitlerjeve) oz. nemške nacionalne Cerkve in na teoretične osnove ter praktično izvedbo zatrtja (uničenja) ljudi manjvrednih ras. s skupno besedo – na rasizem.

USTANAVLJANJE NEMŠKE NACISTIČNE NACIONALNE CERKVE

Nemška katoliška Cerkev je za razliko od nemške protestantske (luteranske) Cerkve nacionalnemu socializmu že od njegovega začetka ostro nasprotovala. Na Bavarskem,

kjer je nacionalnosocialistična stranka (NSDAP = Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) pravzaprav nastala, je v pokrajini Franken, kjer so obstajale sklenjene katoliške in protestantske vasi, na volitvah v protestantskih vaseh dobila skoraj vse glaso-ve, v katoliških pa nobenega. Katoliška Cerkev je zavračala članstvo vernikov v Hitlerjevi stranki. Nacisti pri katoliškem bogoslužju niso bili zaželeni. Bili so namreč sila agresivni in so v cerkve želeli prihajati v svojih unifor-mah in v njihovih paravojaških formacijah ter opremljeni celo z orožjem. To je tedanji predsednik nemške škofovske konference, breslavski (zdaj je tedanje nemško mesto Breslau postalo poljsko Wroclaw) kardinal Beltram, strogo prepovedal. Vendar vse škofije te prepovedi niso upoštevale. Prepoved pa je po namigu Svetega sedeža, ki kljub sklenjenemu konkordatu z Nemčijo ni želel zaostrovati meddržavnih odnosov, bolj ko ne uplahnila. Sicer Sveti sedež tudi na številne kršitve konkordatnih določil, ki jih je izvajala nemška država, večinoma ni reagiral, če že, pa le s pohlevnimi diplomatskimi notami in to od začetka Hitlerjeve vladavine leta 1933 pa do konca druge svetovne vojne leta 1945. Tudi na ustanovitev nacionalsocialistične nemške rasne cerkve se Sveti sedež domala ni odzval. Celotno Hitlerjevega bojnega besedila "Mein Kampf", v katerem je kar mrgolelo projektov, ki so bili v popolnem nasprotju s katoliško vero, npr. z rasizmom, evtanazijo, poligamijo itd. Sveti sedež ni prepovedal oz. ga ni dal vpisati na *Index librorum prohibitorum* in to baje le zato, ker Hitler iz Katoliške Cerkve uradno ni nikoli izstopil. Hitlerjeva rasna ideologija in rasna cerkev sta bili zelo tesno povezani. Rasna načela in norme rasne cerkve je Hitlerjev režim nameraval izvajati z železno strogostjo. Rasni kult je bil temelj Hitlerjevega mišljenja.

Z uvajanjem rasne cerkve niso prav hiteli. Takoj po prevzemu mesta kanclerja in z začetkom diktatorskega "Führerstva", ki je pomenilo popoln preobrat v vodenju države od najnižjih do najvišjih stopenj, so namreč

uvvedli izredno veliko korenitih sprememb, kar je v veliki meri izčrpalo energijo vodilnih strankarskih voditeljev, ki so seveda zasedli skoraj vse položaje že v Hitlerjevi prvi vladi, da o poznejših ne govorimo – vse so bile seveda enostrankarske, nacistične. Sprotno vladanje pa jih je tako izčrpalo, da so čisto ideološki projekti, kot je bilo uvajanje nove vere, nujno zašli na obrobje. Z začetkom vojne leta 1939 se je opisano stanje samo še poglobilo. Vendar so tedaj le začeli uvajati civilne krste in civilne poroke z nekakšnimi civilnimi obredi. Za krste je obstajal predpisan imenik prastarih nemških imen, ki so bila uradno le priporočena, so jih pa na matičnih uradih staršem in botrom novorojencev vsilili. Krščanskih imen, kakor so Marija, Jožef, Frančišek, Ana, itd. matičarji praviloma niso dovoljevali. Ta predpis je veljal za ves Veliki nemški rajh in za vse okupirane ali priključene dežele, tudi za slovensko Spodnjo Štajersko. Mojemu nečaku, ki je bil rojen med drugo svetovno vojno, so starši želeli dati ime po starem očetu Francu, česar pa nikakor niso mogli doseči. Matičar mu je dal ime Friderik. Kot otročička so ga doma klicali Fridi. Po vojni so ga poskušali klicati Mirko, kar je slovansko ime za Friderika. Vendar se to ni obneslo in ga še vedno vsi kličemo Fridi – s tem imenom bo šel v grob. Pri poroki pa so novoporočencema zelo slovesno izročili knjigo Hitlerjev "Mein Kampf".

Vsaka vera seveda mora imeti boga. Toda v Hitlerjevi veri je "bila rasa vse". Rasa je bila absolutna navezna točka (Bezugspunkt), identična z bogom v drugih verah. Tesna povezava te vere z raso je razvidna tudi iz njenega temeljnega načela, da je nordijski človek "najvišja podoba Gospoda" (Ebenbild des Herrn). Nordijski svetlolasi človek, ki ga je Hitler večinoma imenoval arijec, je bil zanj utelešenje dobrega, ustvarjalno-genialnega, pravzaprav vsega človeškega, kar lahko ponazorimo s številnimi Hitlerjevimi izjavami. "Samo arijci so bili na koncu koncev tisti, ki so ustvarili države in jih vodili do uspešne prihodnosti." Ostali so bili šele na drugem

mestu. Nadalje: "Vse kar občudujemo na tem svetu – znanost, umetnost, tehniko, iznajdbe, izume – so le ustvarjalni produkti malega števila narodov, morda prvotno celo le ene rase. Od teh je odvisen obstoj vse kulture." Tukaj je Hitler bolj zadržan kakor Lanz. Kajti v stavek je vstavil "morda". Vendar je pozneje na drugem mestu zgodovinski problem, ki se skriva v besedi "morda", s širokopotezno gesto preprosto zbrisal. Menil je, da je povsem brezplošno prepirati se, katera rasa ali rase so bili prvotni nosilci človeške kulture in s tem resnični utemeljitelji tistega, kar zdaj označujemo z besedo človeštvo. Bolj preprosto si je postavljati to vprašanje za sedanjost, kjer pa je odgovor jasen. Kar zdaj vidimo od človeške kulture, od dosežkov umetnosti, znanosti in tehnike pred seboj, je domala (*sic!*) izključni ustvarjalni produkt arijcev. Zaradi tega dejstva bi lahko ne neutemeljeno sklepali, da so bili zgolj arijci utemeljitelji višjega človeštva, torej pratip tistega kar danes razumemo z besedo "človek". Ariječ je torej Prometej človeštva, iz njegovega čela je v vseh časih švigala božanska iskra genija in tako pripravila pot za obvladovanje vseh drugih bitij na tej Zemlji.

Tukaj je torej dokaj jasno nakazano, da so pravzaprav le arijci pravi ljudje, pravi pratip človeka. Vsa kultura je "skoraj" izključni produkt arijcev in je zato upravičen "ne neutemeljen" sklep, da so arijci "pratip" človeka. "Če bi ljudi razdelili v tri skupine: v utemeljitelje kulture, v nosilce kulture in uničevalce kulture, bi kot zastopniki prve skupine prišli v poštev pač (!!!) le arijci." Toda takoj po previdnem "pač" je ta razlaga zopet enoznačna: "Od njih (arijev) izvirajo temelji in zidovi vseh človeških stvaritev ...". Torej: vsa kultura izvira od arijcev, to so po nacionalsocialističnem šolskem pouku skupine narodov z nordijsko jedrno substanco.

Ker sta "človeška kultura in civilizacija ... nerazdružljivo povezani z obstojem arijcev," so tudi vsi ljudje, ki na tem svetu niso dobre rase ... pleve, smeti." To nas privede do protivrednosti čiste nordijske rase, to so prvotne manjvredne rase in današnji mešanci.

Kakor smo že videli, so torej po Hitlerju poleg ustvarjalcev kulture, nordijcev, tudi vzdrževalci kulture, mešanci in uničevalci kulture – Judje. Tukaj dobimo o tem, kaj je Hitler pravzaprav mislil o rasno manjvrednih ljudeh oz. mešancih sicer indirektno, zato pa nikakor ne manj pomembno razlago: "Narodnjaška (völkisch) država bo morala v prvi vrsti zakonsko zvezo dvigniti z nivoja trajne rasne sramote (nedovoljenega mešanja zakoncev) in ji dodeliti posvečenje institucije, ki je poklicana, da bodo iz nje izšli liki (Ebenbilder) Gospoda in ne izrodki med človekom in opico." Poglejmo si ta zapis nekoliko bolj natančno. Rasno čista zakonska zveza vodi do spočetja "likov (Ebenbilder) Gospoda", medtem ko iz rasno sramotne zakonske zveze nastanejo "izrodki med človekom in opico." K bistvu rasno sramotne zakonske zveze spada, da je eden od zakonskih partnerjev rasno zelo kakovosten, drugi pa rasno manjvreden. Ker tukaj, samo po sebi razumljivo, kot rasno zelo kakovosten pride v poštev le nordijski partner, je drugi rasno manj vredni partner opica. Le tako bi bilo razumljivo, da iz zveze med človekom in opico nastane izrodek. S tem deklarira Hitler, kakor tudi Lanz, rasno manjvrednega človeka kot žival, natančneje, opico. Nekoč je Hitler govoril, avtor citira po spominu, o črncih kot o polopicah. Iz predstave, da so arijci (nordijci) absolutno dobri, nearijci pa absolutno slabi, izhaja celotna Hitlerjeva razlaga sveta. Seveda pa je za vsak koncept o svetu pomembno, kako vlogo v njem igra njegov nosilec. Tukaj pa se Lanz in Hitler močno razlikujeta. Lanz sam je hotel biti le reformator ne Odrešenik. Po Lanzu je treba reformirano rasno Cerkev ustanoviti le zato, ker se je stara rasna Cerkev, prvotno katoliška, pojudila. Pravi Odrešenik torej ostaja Frauja-Kristus, Lanz pa namerava to Cerkev voditi k njemu nazaj.

Hitler pa nasprotno ni hotel biti sekundarni Odrešenik – hotel je biti sam Odrešenik. Tudi rasni ideologiji prilagojen Kristus naj ne bi imel v Hitlerjevem rasnem sistemu nobene vloge. Kajti Hitler je hotel nordijskega človeka izpeljati iz močvirja manjvredne rase. Ker se

naj odslej nordijska rasa vodi k svetovnemu gospodstvu, je Hitler zgodovinska osebnost, ki bo izvršila ta preobrat. Sicer pa je v pogovoru pri nekem zasebnem omizju izrecno povedal: Če bi ga kakšna skupina ljudi hotela nasilno prisiliti za preroka, za drugega Mohameda ali za drugega Odrešenika, lahko o tem enoznačno izjavi, da za preroštvo ali za nastopanje kot Odrešenik v sebi ne čuti nikakršnega nagnjenja.

Seveda obstaja velika razlika med tem, kar je na tem mestu govoril, in kar je delal oz. zahteval.

De facto je uveljavljal nezmotljivost, ki lahko pripada le Božjim Odrešenikom. Vloga, ki jo je nameraval imeti, je bila prav vloga Odrešenika nordijske rase. V tej zvezi je pomembna ugotovitev šlezijanskega strankarskega veljaka in Hitlerjevega osebnega prijatelja Rauschninga. "Hitler je govoril kakor posvečenec in vided. Temelj njegovega navdiha je bila biološka mistika, ali lahko bi se reklo, mistična biologija. 'Zmotna pot duha' se je zdela kot pravi odpad človeka od njegove Božje poklicanosti. Postati magično viden se mu je zdel cilj človeškega nadaljnega razvoja. Sam se je čutil na pragu tega magičnega videnja in mu je pripisal svoje dotedanje uspehe in njegov pomen v prihodnosti." Njegov mladostni prijatelj iz dunajskih let, Kubizek, pa opisuje doživetje Hitlerja kot nekakega Božjega izvoljenca. Vendar tega doživetja tukaj ne kaže opisovati.

Zelo zanimivo je poročilo s seje nekega organa z dne 14. avgusta 1943 o načrtovani verski politiki po končni zmagi (Priloga 1). Identifikacija Hitlerja z Odrešenikom je tukaj povsem jasna:

Predlog VI. (po Bauerju). Po izvedbi nekaj popravkov sprejeto v predložitve Führerju.

Takojšnja in brezpogojna odprava vseh veroizpovedi po končni zmagi, in sicer ne le za območje Velikega nemškega rajha, temveč tudi za vse osvobojene, zasedene ali anektirane dežele, protektorate, guvernemente, etc. s hkratnim proklamiranjem Adolfa Hitlerja za novega Odrešenika (Mesija). Zaradi

političnih preudarkov se zaenkrat izvzamejo mohamedanske, budistične in šintoistične veroizpovedi.

Führer naj se izpostavi kot vmesnik med Odrešenikom in osvoboditeljem – vsekakor pa kot Božji odposlanec, ki mu pripadajo Božje časti. Obstoječe cerkve, kapele, templji in kulturna mesta različnih veroizpovedi je treba spremeniti v "posvečena mesta Adolfa Hitlerja".

Prav tako se morajo teološke fakultete univerz preusmeriti na novo vero. Posebno pozornost morajo nameniti izobrazbi misijonarjev in potujočih pridigarjev, ki bodo novo vero širili tako v Velikonemškem rajhu kakor tudi drugod po svetu, kjer bodo ustanavljali verske skupnosti, ki bodo služile kot organizacijski centri za nadaljnje širjenje nove vere. (S tem odpadejo tudi težave pri načrtovani odpravi monogamije – kajti poligamija se lahko brez nadaljnjega vnosa in vgraditve kot dogma v novi verski nauk).

Kot vzor Božjega odposlanca naj služi lik gralskega viteza Lohengrina, ki izvira iz keltsko-germanske fantazije in že uživa določen tradicionalni ugled (podobno kakor saga o Wilhelmu Tellu v Švici, ki je že zdavnaj postala neke vrste simbol).

Z ustrezno propagando bi se moral Führerjev izvor še bolj kakor doslej prikrivati, kakor se mora tudi njegov prihodnji odhod organizirati brez sledov in v popolni temi (Povratak v gralski grad).

Prvi uporaben osnutek! V obdelavo Dr. Göbbelsu. Adolf Hitler. To vrstico je zapisal in podpisal Adolf Hitler lastnoročno.

TEORIJA IN PRAKSA RASIZMA POD HITLERJEVO VLADAVINO

Hitler je razlikoval ljudi polnovrednih in manjvrednih ras. Med rasno polnovredne je štel skandinavske in anglosaksonske narode, vse druge pa med rasno manjvredne. Ker so ljudje manjvrednih ras velika ovira za napredek človeštva, jih je treba iztrebiti, da bi človeštvo hitreje napredovalo.

V poglavju Ideologija Adolfa Hitlerja je navedeno nekaj splošnih podatkov, kako se je Adolf Hitler temeljiteje seznanil z rasizmom. Vendar se je z njim seznanjal že preden je spoznal Lanzovo verzijo, tako da je lahko njegove posamezne elemente vključil v svoj sistem. Nekak antisemit in pristaš rasizma naj bi bil že Hitlerjev oče, ki je zastopal Schönererjeve tendence. Schönerer pa je bil dunajski župan in pomemben avstrijski politik, pristaš nemškonacionalnega gibanja, antisemit in nasprotnik avstro-ogrske monarhije, ker naj bi tu preveliko moč pridobivali Slovani in drugi narodi na škodo nemštva. Na Hitlerja je na realki v Linzu močno vplival goreč nemški nacionallec in nasprotnik Avstro-Ogrske, profesor Pötsch. Nemško nacionalstvo pa je tedaj hkrati pomenilo nasprotovanje avstro-ogrski monarhiji. Hitler je postal, čeprav je bil rojen Avstrijec, izrazit sovražnik le-te. V tem času je na Hitlerja močno vplivala nemška mitologija. Nemške junaške pripovedke so izredno močno oblikovale njegov življenjski slog. Zelo dober poznavalec Hitlerja, Kubicek, je pripovedoval, da se je Hitler že v rani mladosti ob nemških junaških pripovedkah tako opajal, da se mu za nič drugega ni zdelo vredno živeti in prizadevati, kakor "za življenje, polno drznih, daljnosežnih dejanj, po karseda junaškem življenju, ko bi lahko prišel v Walhallo in bi za vse čase postal mitična pojava." Kljub velikemu pomenu mitologije pri Hitlerju se z njo tukaj ne moremo ukvarjati, ker ta temelji na psihologiji germanstva, njena obravnava pa daleč presega okvir te razprave. Vsekakor pa spada sem omemba Hitlerjevega izrednega navdušenja nad glasbo skladatelja Richarda Wagnerja. Po mnenju šlezijskega politika Rauschninga Hitler ni priznaval nobenih svojih predhodnikov, razen Wagnerja.

Poleg Wagnerja je Hitler dobro poznal teoretika rasizma Chamberlaina in Gobineaua, vendar najbrž šele po branju Lanzove revije Ostara. Chamberlaina je Hitler navedel v svoji knjigi *Mein Kampf*. O Gobineauu je Hitler govoril šlezijskemu politiku Rauschningu, da sta oba neke vrste preroka

nacionalnega socializma. Na Hitlerja so močno vplivali Nietzsche in avstrijski politik Schönerer ter avstrijski politik demokratične levice Karl Lueger, kar je razvidno tudi iz Hitlerjeve knjige. Ko je Hitler kot nekakšen izgubljenec in brezposelnež bival na Dunaju, kjer se je preživil z risanjem in prodajo razglednic, je v delavskih knjižnicah bral antisemitske in rasistične brošure. To seveda ni bil nikakršen sistematičen študij. Med temi brošurami je največ prebiral Lanzovo revijo Ostara, v kateri je avtor propagiral neobzdrano rasno ideologijo in rasno religijo, obe z železno konsekvenco. Da je Lanz imel zveze z Gobineauom in Chamberlainom, je zanesljivo dokazano. Rasni kult, ki je posebna značilnost Lanzovega nauka, je postal podlaga za pomemben del Hitlerjevega mišljenja.

Vendar je treba poudariti, da je Hitler veliko Lanzovih radikalnih zahtev začel spreminjati v dejanja šele v zadnjih letih nacionalnega socializma. Dejansko so bili številni, ki so se včlanili v NSDAP, presenečeni nad tem, kar se je zgodilo. Vsekakor so nedvomno obstajali tajni cilji, ki jih je Hitlerjev režim le počasi uresničeval. Naposled so bile tudi razlike med Lanzom in Hitlerjem. Tako je imel Hitler brezmejno menjajoča se čustva (*Hassliebe*) do Avstrije in Dunaja, ki jih je utemeljeval rasno-ideološko. "Meni se je zdelo velemesto (pač Dunaj!) kot utelešenje krvoskrunstva." O Dunaju je govoril: "Meni postaja slabo, če se le spomnim tega rasnega Babilona." "Ta Avstrija je zajudena." "Ta Dunaj ni več nemško mesto. V njem se razširjajo slovanski mestici. Spodoben Nemec nima nobene veljave več. Vladajo farji in Judje. Ti Wenzli (nemško ime za češko Vaclav, Venceslav, najbrž pa so mišljeni pomembni Čehi, kakor je bil dolgoletni avstrijski kancler pod cesarico Marijo Terezijo, knez Wenzel Kaunitz, op. J. M.) morajo izginiti."

Po drugi strani pa je "nemški Avstrijec mislil več kot veliko." Iz nekega mesta pri Pickerju izhaja, da je Hitler Dunaj cenil neodvisno od zbirk kot kulturno središče, iz katerega seva nezaslišan, naravnost kolosalen

fluid. Zaradi tega je štel za "neznansko veliko nalogo streti hegemonijo Dunaja na kulturnem področju v Alpah in v Podonavju." Vendar so mu bile dunajske kavarne kot restavracije "najljubše". "Kajti dunajske kavarne so vir miru, kontemplacije in poduka." Torej dunajske kavarne nudijo kontemplacijo. Hitler je imel veliko spoštovanje do kulturne moči Dunaja, toda to hegemonijo je name-raval streti. V nasprotju s tem pa je bil Lanz prvotno nemški nacionallec. Toda imel je nekaj takega kot avstrijski patriotizem. Tudi Hitler je bil vezan na Avstrijo, toda to lastnost je skušal izpodriniti. Vendar so na vojaškem področju proti koncu Hitlerjevega režima Avstrijci postajali čedalje pomembnejši, kakor kaže bleščeč vzpon generala in pravnika Lotharja Rendulića (rojen 23. nov 1887 v Wiener Neustadt, umrl 23 oktobra 1971 v Frahamu). Sicer pa je Hitler Avstrijo bral in sovražil. Toda to so pravzaprav podrobnosti, ki substance njegove ideologije niso dosegle.

Da je bil Hitler le na površju nacionalist, ob globljem pogledu pa rasni ideolog, lahko dokazeni na podlagi njegovih različnih izjav, še veliko bolj pa z njegovega konkretnega ravnanja. Njegova zadnja navezna točka (Bezugspunkt) je bil blagor nordijske rase, to je bil absolut njegove ideologije, prav tako kot pri Lanzu. Hitler je menil, da se je "pojmem naroda" (nacije) izpraznil in da se naj ta pojem uporablja zgolj iz sprotnih potreb in zgodovinskih razlogov. O tem si je bil vnaprej na jasnem, da more to veljati le začasno. Ta pojem je treba nadomestiti "s politično še neizrabljenim pojmom rase." "S pojmom rase" je hotel Hitler tudi "izvesti svojo revolucijo do nove ureditve (Neuordnung) sveta". Nemški narod naj bo očitno primarno orodje za realizacijo gospodstva blondincev, vendar ga je treba za ta namen še "poseveriti" (aufnorden), saj še niso bili najbolj čisti rasni Nordijci. Hitler v konkretnem ravnanju še ni ocenil nemškega naroda kot rasno najboljšega. Krvno najbolj čisti so bili skandinavski narodi, morda celo angleški narod. Skandinavske narode je bilo treba pritegniti za poseveritev

(aufnordung) nemškega naroda. Zakone med Nemci in Norvežankami, celo z Nizozemkami, so prvotno močno pospeševali. Šibkost, ki jo je kazal Hitler proti Angliji, tako npr. pri Dunkirku, je večinoma razumljiva iz rasne ideologije.

Naposled je začel Hitler Skandinavce sovražiti, ker niso marali sprejeti njegovega rasnega nauka. Rasno najbolj čisti Germani niso o izvoljenosti za gospodovanje vsemu svetu hoteli nič slišati. To je bilo za Hitlerja posebno tragično. Po Lanzu so ti narodi grešili "proti Svetemu Duhu". Naravno je, da sta rasna ideologija in nacionalizem prišla v neskladje. Pri Hitlerju se to izrazito kaže, ko je govoril, da "drugim narodom nikoli ne bo priznal enakih pravic kakor nemškemu". Kajti "nemški narod je poklican, da daje svetu gospodovalno (vladajočo) plast ljudi". To je seveda v očitnem protislovju z rasno ideologijo.

Ta dilema se šele prav pokaže pri jedrnem stavku SS: "Posameznik ni nič, narod, rasa sta vse." Kaj je zdaj pravzaprav vse, narod ali rasa? Da bi imel nemški narod pravico do vladanja v "germanskem prostoru", ni utemeljeno s tem, da je v tem prostoru pač največji narod, pravico do vladanja imajo narodi, ki govorijo angleško, kajti tisti, posebno v ZDA, imajo največje število "nordijsko opredeljenih mož". Kakor vidimo, ni tako preprosto, kakor je bilo storjeno, rasno ideologijo in nemški nacionalizem spraviti na skupni imenovalec.

V nadaljevanju bomo navedli 12 ukrepov, s katerimi naj bi se zmanjšala populacija rasno manjvrednih ljudi, rasno nečistih ljudi (mešancev), s preprečevanjem njihovega razmnoževanja in naposled z njihovim popolnim uničenjem.

1. Uvedba religije – rasnega kulta. Od njega so pričakovali mobilizacijo dobrotelnosti za dobro stvar. Religiozni besednjak, kakor so raj, greh, izvirni greh, nedvomno nakazuje, da je imelo uničenje ljudi manjvrednih ras religiozno obeležje. Hitler je hotel ustanoviti svoj red. Za to je utemeljil "redovne gradove" in Zvezo templarjev

z gralom rasno čiste krvi. Razen tega naj bi bili v njegovih redovnih gradovih lepi ljudje - bogovi, ki bi sami sebi poveljevali in mladino pripravljali na prihodnjo stopnjo moške zrelosti. Himmler je o svoji SS menil: "Tako smo mi nastopili in korakamo po nespremenljivih zakonih kot nacionalsocialistični vojaški red nordijsko opredeljenih mož." Kot vidimo, je "red" Hitlerjev režim uročil. Red je namreč brez dvoma religiozna skupnost. Pri SS pa je šlo za nacionalsocialistično elitno izbiro. Torej ni nobenega dvoma, da je šlo pri stranki NSDAP za cerkev in pri elitnih organizacijah za neke vrste "red".

2. Premije za sklepanje zakonske zveze med svetlolasci (blondinci). Te premije so med drugo svetovno vojno že dajali v zasedenih državah Norveški in Nizozemski.
3. Posebne pravice svetlolascev (blondincev). Ker naj bi po Hitlerju rasno manjvredne ljudi in mešance zaslužnili – kar bo opisano v eni naslednjih točk – ni nobenega dvoma, da morajo svetlolasi gospodje dobiti posebne pravice, če jih še nimajo.
4. Uvedba rejniških mater (Zuchtmütter). Hitler sicer ni naravnost uporabljal tega izraza o rejniških materah, mislil pa je nekaj podobnega. Žensk ni imel namena držati v neke vrste samostanu. Toda za esesovce je bilo potrebno dovoljenje za sklepanje zakonske zveze, ki naj se izdaja ali odklanja edino in samo po rasnih in dednozdravstvenih kriterijih. "Cilj neomajne vzgoje deklet je, da postanejo bodoče matere."
5. Kolonije vzgojenih rasno čistih ljudi (Nemcev). Po koncu zmagovite vojne naj bi se vzgojeni rasno čisti esesovci naselili v posebnih kolonijah.
6. Pravica do poligamije svetlolasih moških. Nedvomno imajo esesovci pravico, da oplodijo več žensk. To ni le njihova pravica, ampak je tudi na splošno zelo zaželeno. Tako je Hitler enkrat pohvalil "kri osvežujoči vpliv SS", ki se je v Berchtesgadnu (kjer je Hitler imel eno od svojih rezidenc, op. J.

M.) pokazal na priznanja vreden način. On je pred svojo naselitvijo v tem kraju našel pravi "prebivalstveni mišmaš", zato mu je bila njegova osvežitev posebej pri srcu. Zasluga standarte (enote SA in SS) njegove osebne garde je, da zdaj po okolici teka veliko krepkih in zdravih otrok. Hitler se je veselil, da elitne enote SS, kakor je njegova osebna standarta, obveznost spravljati otroke na svet, štejejo kot narodnjaško (völkische) dolžnost.

7. Zakonski pomočniki. V primeru, da v zakonski zvezi zaradi neplodnosti ni otrok, naj bi v akcijo stopili zakonski pomočniki, ki bi pripomogli do oploditve. Hitler se spominja nekega članka v "Schwarze Korps" (pri bombardiranju je bil uničen), v katerem je bila opisana zgodba nekega moža, ki je namesto svoje neplodne žene oplodil svojo neporočeno svakinjo. Rodila mu je zelo zaželenega otroka. Tukaj je torej šlo za zakonsko pomočnico. Po drugi strani naj bi po vojni neplodne zakonske zveze razvezali. Proti zakonskim pomočnikom, ki jih je propagiral rasni teoretik, bivši cistercijski pater, pozneje novotemplar, Avstrijec Jörg Lanz von Liebenfels, s Hitlerjevega stališča pravzaprav ni bilo kaj oporekati, vendar do tedaj še niso postali institucija. Hitler je nameraval uradno vpeljati poligamijo. Tudi iz štirih listov Hitlerjevega koledarja, od 4. do 7. maja 1943, jasno izhaja njegov namen vpeljati poligamijo v Nemški rajh. Njegov vpis se dobesedno glasi: "V izdelavo Rosenbergovemu uradu. Izpad velikega dela nemške moške mladine se mora izravnati takoj po koncu vojne. Za to so potrebni revolucionarni ukrepi, katerih izvedbe se ne smemo ustrašiti. Pri tem že imamo nekaj zgledov. Tako je ruska carica, prej princesa von Anhalt-Zerbst v svoji prvi proklamaciji po prevzemu prestola, med drugim z dekretom odredila: 'Naše obširne pustinje (puščave) moramo poseliti z ljudmi. Za povečanje števila prebivalstva ni mnogoženstvo nikakršna sramota!' S

tem drznim dejanjem ni ta carica Rusije obvarovala le pred propadom, temveč je ustvarila podlago za njen vzpon med velesile. Podobne primere iz novejšega časa je treba poiskati in jih ustrezno obdelati, da bi prebivalstvo pripravili na prihodnje temeljite spremembe."

8. Nova ureditev šolstva. Na tem področju je Hitler nedvomno dosegel veliko. Nemci so imeli po vojni velike težave, da so spravili šole na normalno raven. Vpliv nacionalno-socialističnih šol se je po vojni pri številnih ljudeh, posebej v rasnih vprašanjih, še izrazilo čutil.
9. Kmetijstvo. Kmetje naj bi v Hitlerjevem režimu imeli posebno vlogo pri ohranjanju nemštva. Geselske besede "Kri in zemlja", "Gruda", "Dedna kmetija" so bile v nacističnem govoru zelo pogoste. Iz ideje Blut und Boden (Kri in zemlja) je nastala posebna nemška književnost, ki je oboževala kmečki stan in je bila pri nas označena kot domačijska književnost.
10. Strelska združenja. Glede tega je treba opozoriti samo na SA in SS, kjer se bo videlo, da je Hitler zelo dobro uresničil Lanzove pobude.
11. Kultura polnagcev. Hitler je menil, da mora zlasti pri mladini tudi obleka služiti vzgoji. Fant, ki poleti teka okoli v dolgih hlačah in s šalom, ovitim okoli vratu, že s to obleko izgubi pobudo za njegovo telesno krepitev. Kajti tudi častihlepje in nečimrnost je treba pritegniti k vzgoji. Ne nečimrnost na lepe obleke, ki si jih vsakdo lahko kupi, temveč nečimrnost na lepo telo, pri katerem si vsakdo lahko sam pomaga, da se oblikuje. To je smotrno tudi za poznejše življenje. Dekle naj spozna svojega viteza. Če ne bi bila telesna lepota danes potisnjena popolnoma v ozadje zaradi naše domišljave in bedaste mode, ne bi bilo mogoče, da stotisoče deklet zapeljujejo zopni krivonogi judovski pankrti. Tudi to je v interesu naroda, da se najdejo najlepša telesa in tako pomagajo, da narod pridobi novo lepoto.

Mnogo bolj nevarni in v svobodo in življenje mnogo globlje posegajoči pa so bili negativni ukrepi proti rasno manjvrednim ljudem. Preglejmo ukrepe, ki jih je predlagal Lanz.

1. Pridiganje o zakonih brez otrok zaradi jemanja kontracepcijskih sredstev. Znan je bila Hitlerjeva želja, da bi se ta sredstva uporabljala, kakor je razvidno iz "Generalnega načrta Vzhod". Za Lanza je bila to izmikajoča se rešitev, kajti on je izjavil "mi ne bomo mogli milijarde ljudi manjvrednih ras postreliti s hitrostrelnimi topovi, temveč veliko bolj gotovo jih bomo zadavili s kavčukom." Hitler pa ni imel Lanzovih zavor. Bil je povsem pripravljen, da umorijo milijone ljudi. Zakaj bi pridigal Judom, kako doseči neplodne zakone, če jih je tako ali tako namenil umoriti.
- 2., 3. Kastracijo in sterilizacijo so nameravali in so jo izvajali pri ljudeh, ki so imeli dedne bolezni.
4. Popolna odprava usmiljenja in dobrodelnosti. Hitler je želel izstradati zelo številne rasno manjvredne ljudi, med njimi zornike v koncentracijskih taboriščih in Ruse, Poljake, itd.
5. Suženjstvo. Hoteli so ga uvesti za rasno manjvredne ljudi. Toda o tem daje naslednja točka dovolj pojasnil.
6. Prisilno delo. Tega je bilo pri Hitlerju v zadostni meri. Ker je izrecno priznaval suženjstvo, je prisilno delo logična konsekvence. "Tako je bil za oblikovanje višjih kultur eden od predpogojev, da so bili na voljo nižji ljudje (niedere Menschen)." Po Lanza in Hitlerju je prva človeška kultura zanesljivo temeljila na uporabi nižjih ljudi. Šele po zaslužjenju podvrženih človeških ras je ista usoda doletela tudi vprežno in delovno živino in ne obratno, kakor bi nekateri radi verjeli. Kajti najprej je moral premaganec vleči plug – in šele za tem sta to delala konj ali vol. Le pacifistični norci to štejejo kot znamenje človeške nizkotnosti, ne da bi jim bilo jasno, da se je moral dogoditi prav tak razvoj, da je prišlo

do točke, od katere ti apostoli to maziljeno govorjenje trosijo po svetu.

Če Hitler pravi: "S tem je bila pot, ki jo je arijec moral prehoditi, jasno začrtana," meni, da je to tudi za prihodnost dober zgled. "Kot osvajalec si je podvrget nižje ljudi in je nato uravnaval njihovo praktično dejavnost s svojimi ukazi, pod svojo voljo in za njegove namene. Dokler je svoje gospostvo nad nižjimi ljudmi lahko brezobzirno izvajal, je bil ohranjevalec in tvorec kulture."

7. Deportacija v puščavo. Za čas po vojni je bila predvidena deportacija Čehov. "Mi bomo Čehe in Böhme (znotraj Čehov so očitno razlikovali še Böhme, to pa je bil star nemški izraz za prebivalce Češke, ki se je tedaj imenovala Böhmen, op. J. M.) presadili v Sibirijo, kjer jim bomo v novih zveznih državah dodelili rezervate. Čehi morajo izginiti iz Srednje Evrope."
8. Prostitucija. Ta naj bi služila za zmanjšanje populacij ljudi nižje rase.
9. Uporaba moških manjvredne rase kot topovsko hrano (Kanonenfutter). Na to idejo je prišel Hitler šele med drugo svetovno vojno, toda tedaj jo je izdatno uporabljal.
10. Neposredna likvidacija. Zaplinjevanje in streljanje milijonov Judov sta dovolj znana primera, čeprav oba pojava številni ljudje izrecno bagatelizirajo s sloganom "saj jih ni bilo toliko" ali še z bolj strahotnim "saj so jih še veliko premalo zaplinili". Hitler je o tej zadevi govoril zelo jasno. "V boju za raso ni nikakršnega paktiranja! Mi si ne smemo dovoliti nikakršnega znižanja rasnega nivoja. Tu gre le za vprašanje: Kdo vlada? Pri teh stvareh niso dovoljeni nobeni protesti, temveč maščevanje in dejanja. Če si se nemški narod naposled odločil braniti se, potem se brani neusmiljeno."
11. Odprava svobode tiska. Tukaj ni treba izgubiti nobene besede.

Hitler posameznih, pri Lanzu navedenih točk, ni izvedel, dodal pa je eno, ki je Lanz ni predvidel: Zlorabo ljudi manjvredne rase za

medicinske poskusne objekte. Znano je, da so Jude v koncentracijskih taboriščih zlorabljali za medicinske namene. Da to Lanzu ni prišlo na misel, govori zanj. Predelava ljudi v milo, lahko štejemo kot dodatek k neposredni likvidaciji ljudi, ki je Lanz tudi ni predvidel. Tako lahko vidimo, da so Hitler in njegovi privrženci le imeli še nekaj izvirnih zamisli.

Iz navedenega vidimo, kako daleč je šel nacionalni socializem v svojih konsekvencah.

Zdaj pa moramo na kratko omeniti še Hitlerjevo preroštvo o koncu sveta. Dokončni nadvladi "nordijsko določenih moč" torej predhodi "zadnji odločilni boj", nato paruzija, nato spopad in naposled svetovno sodišče. "Zanesljivo pa gre ta svet velikemu preobratu nasproti in lahko je resno vprašanje, ali se bo to izteklo za blagor arijskega človeštva ali v prid Večnega Juda."

Narodnjaška (völkische) država bo morala skrbeti, da bo z ustrezno vzgojo mladine nekoč pripravljena na zadnjo in največjo odločitev na tej zemeljski krogli, da bo imela ustrezne bojevnike.

Narod, ki bo prvi nastopil to pot, bo zmagal (v izvirniku natisnjeno krepko).

Nobenega dvoma ni, da je Hitler računal s svetovnim spopadom in da si je kot zadnji cilj predstavljal Lanzov "patriciat svetlolascev".

Če se bo stranka NSDAP neprestano in čedalje bolj pripravljala na ta boj, bo na podlagi skoraj matematične zakonitosti zmagala. Država, ki se v času rasne zastrupitve ukvarja z gojenjem najboljših rasnih elementov, mora nekega dne postati gospodar Zemlje.

Zdaj pa še nekaj konkretnih navedb o predvidenem iztrebljenju Slovanov. Pred davnimi leti sem v neki nemški publikaciji naletel na kratek zapis o tem. Ker se ne ukvarjam s sodobno zgodovino, sem ga nekam založil. Nato pa sem v nemškem tedniku Die Zeit pred nekaj leti našel članek o ustanovitvi Muzeja SS (Sturmstaffel) v Nürnbergu, za katerega so pridobili tudi Himmlerjev zasebni arhiv, v katerem je veliko doslej neznanih ali manj znanih podatkov, med drugim tudi o iztrebljanju Slovanov med drugo svetovno

vojno. Da so bile paravojaške enote SS pod Himmlerjevim poveljstvom poglavitne izvajalke holokavsta nad Judi in ubijalke raznih drugih narodov v drugi svetovni vojni, je splošno znano. Nekje sem prebral, da je Himmler še v prvih mesecih leta 1945, ko se je mudil nekje na vzhodu, izjavil, da sme konec druge svetovne vojne preživeti le 5 odstotkov Slovanov.

Prav tako je splošno znano, da se v Hitlerjevem rajhu nobena stvar ni dogajala in izvajala brez nacionalsocialistične ideološke podstat. Tako sem začel iskati ideološka izhodišča za predvideno in izvedeno iztrebljenje Slovanov. V nacionalsocialistični bibliji "Mein Kampf" neposredno o holokavstvu in še manj o iztrebljenju Slovanov seveda ni besede. V njem je sicer zanimiv, toda povsem obroben zapis o Hitlerjevem prvem političnem dejanju sploh, ki je bilo naperjeno proti Slovanom. Še kot dijak drugega ali tretjega razreda realke v Linzu je namreč ves drobiž iz svojega hranilnika izpraznil in ga dal v korist avstrijskega germanizatorskega društva "Schulverein", ki je ustanavljalo nemške šole na Spodnjem Štajerskem, tudi v mojem rojstnem kraju Laško, z namenom germanizacije Slovencev.

Seveda je bil Hitler glavni ideolog svoje stranke, toda le v grobih obrisih. S podrobnostmi se ni utegnil ukvarjati. Pomembna strankarska ideologa pa sta bila Heinrich Himmler, po študiju agronom, in Albert Rosenberg, po študiju arhitekt. Himmler je postal pozneje poveljnik zloglasnih, prvotno paravojaških, pozneje pa kar vojaških enot SS in SA (Sturmabteilung). Prek teh enot je bil predvsem usmerjen v konkretno izvajanje strankinih in pozneje državnih odločitev. On je osebno vodil in nadzoroval delovanje odredov SS in delovanje koncentracijskih taborišč. S strankino ideologijo se je ukvarjal bolj ob robu. Razen tega skoraj zanesljivo ni zapustil kakih osnutkov programskih zapisov, še manj seveda osebnega dnevnika, ker ga ni pisal. Pisal je sicer beležke na koledarje, toda te za zgodovino nimajo skoraj nobene vrednosti. Pisno gradivo uradov, ki jim je načeloval in SS

enot je seveda izjemno tehtno, toda do sedaj menda ni podrobno obdelano, gotovo ne tisto, ki ga je pridobil novoustanovljeni SS muzej v Nürnbergu.

Drugi ideolog nacionalnega socializma od prvih začetkov te stranke pa do konca Hitlerjevega rajha pa je bil Alfred Rosenberg. Predlani so izšli Rosenbergovi dnevniki od leta 1934 do 1944 (v delu: AAA).¹ To knjigo sem si oskrbel v upanju, da bom morda v njej našel, ideološko podlago za omenjeno iztrebljanje Slovanov.

V nadaljevanju bom na kratko orisal življenjsko pot Alfreda Rosenberga, saj se je zaradi razmer, v katerih je pač živel, oblikoval, seveda poleg Hitlerja, v poglavitnega ideologa nacionalnega socializma. Rojen je bil 12. januarja 1893 v tedaj ruski Estoniji, v mestu Talin, v nemško-baltski družini. V tedanjih baltskih deželah so vladale velike narodnostne razprtije. Nemci so si seveda lastili premoč. Po študiju arhitekture v Rigi in Moskvi se je preselil v tedaj od poraza v prvi svetovni vojni in od revolucijskih dogajanj povsem razrvano Nemčijo. V Münchnu se je priključil tedanjim nazadnjaškim narodnjaškim - völkisch - političnim strujam, ki so zastopale nemško nacionalno pristnost in rasno čistost. Sčasoma pa se je v Nacistični stranki NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) uveljavil predvsem zaradi osebnih izkušenj o pravi vsebini in naravi judovsko-boljševistične vladavine, ki jo je še sam doživel v oktobrski revoluciji v svoji domovini.

Uveljavil se je kot pisec bojevitih spisov s poudarjeno protijudovsko in protikomunistično ostjo. V tedaj še mladi nacistični stranki je veljal za izvedenca za vzhod. Zelo verjetno je, da je posredno vplival na program NSDAP, ki je bil proglašen leta 1920, posebno v točki 4. "Državljan je lahko le tisti, ki je sonarodnjak (Volksgenosse). Sonarodnjak pa je lahko le tisti, ki je nemške krvi, ne glede na konfesijo. Noben Jud torej ne more biti sonarodnjak." To je bil temelj najprej strankinega, nato pa državnega

antisemitizma, ki je naposled prerasel v holokavst. Seveda pa je isto veljalo za rasno manjvredne narode, kakor so bili Slovani. Zanimivo pa je, da izrazita manjvrednost slovanske rase, vsaj neposredno, v publikacijah, ki so mi bile dostopne, ni bila nikjer zapisana. Da je bil Rosenberg skoraj gotovo udeležen pri oblikovanju strankinega programa, kaže tudi to, da je postal pozneje njegov uradni komentator. Uspelo se mu je preriniti v ožji krog Hitlerjevih osebnih sodelavcev. Leta 1923 je prevzel izdajateljstvo strankinega časopisa *Völkischer Beobachter*. V svojih prvih knjigah, ki jih tukaj ne kaže navajati, je izražal pivrženost "monomaničnemu antisemitizmu". Od leta 1924 je izdajal mednarodno periodično revijo "Weltkampf", ki je bila namenjena zagovornikom bele rase. Njegova kariera v stranki brez njegove izredne publicistične in konceptualne produktivnosti, ki je drugi v vrhu stranke niso imeli, ne bi bila mogoča. Ta je izravnala njegovo hibo, da ni bil posebno dober agitacijski govornik in organizator, in mu dejansko ustvarila položaj Hitlerjevega zaupnika. Leta 1930 je izšel njegov *Opus Magnum* "Der Mythos des 20. Jahrhunderts" s katerim je postal *Spiritus Rector* strankine ideologije. Navezujoč se na Houstona Stewarta Chamberlaina in Paula de Lagarda je Rosenberg skonstruiral dihotomski sistem, v katerem sta si stali nasproti "rasa" in "nasprotna rasa", torej so si bili Nemci in Judje v kategoričnem nasprotju. To nasprotje naj bi bilo domnevno globoko zakoreninjeno. Premagati bi ga naj bilo mogoče le konfrontativno, z zmago prve ali druge strani. Rosenberg je NSDAP in njenim vodilnim funkcionarjem stalno dajal občutek, da njena ideološka načela ne temeljijo na idiosinkraziji, fantazijah o nadmoči in občutkih sovražnosti, temveč so nasprotno izvedena globinskopsihološko in so znanstveno utemeljena. O tem je bil sam seveda najbolj prepričan. Že dolgo prej, preden je začel z dnevniškimi zapiski, pa je njegovo mišljenje teklo po svetovnonazorskih tirih, ki niso omogočali nikakršne kritične

analize in je realnost smela prodreti v zavest le tedaj, če je potrjevala njegova že vnaprej "zacementirana" stališča. Noben drug nacionalsocialistični ideolog ali funkcionar ni izdelal tako ambicioznega miselnega modela. Rosenbergov ideološki rigorizem je dajal glavno smer njegovemu političnemu ravnanju. Posamezne antisemitične pasaže iz njegove knjige je prevzel Hitler tudi v svojo knjigo.² Hitler je Rosenberga, sicer z rahlim prizvokom, imenoval za "cerkvenega očeta" nacionalnega socializma in "vratarja vzhoda".

Rosenbergove nacionalsocialistične ideje sicer niso bile protiversko usmerjene. Kljub temu so večino njegovih knjig v Vatikanu vpisali na *Index librorum prohibitorum* zaradi rasizma, ki ga je Sveti sedež strogo zavračal. Nikoli pa niso na ta indeks vpisali Hitlerjevega poglobitnega dela *Mein Kampf*, baje zato ker Hitler nikoli ni izstopil iz Katoliške Cerkve. "Krščanska kultura" ki jo je Rosenberg v svojih zgodnjih traktatih hotel mobilizirati proti "judovski nevarnosti", se je v poznejših izdajah teh del spremenila v "nemško kulturo".

Za obravnavano temo je sila pomembno, da sta tako Hitler kakor Rosenberg že l. 1919 začela vladavino boljševikov v Rusiji šteti kot čisto obliko vladavine Judov. Z nacionalsocialistično fuzijo antisemitizma in antiboljševizma je bilo doseženo najučinkovitejše legitimiranje za poznejšo uničevalno vojno proti Sovjetski zvezi. Rosenberg je Sovjetsko zvezo od njene ustanovitve naprej štel za sovražnico Nemčije in to prav zaradi fuzije boljševizma in semitizma, kar pa z realnostjo ni imelo nobene zveze. Že vlada Nemškega cesarstva je sredi druge svetovne vojne želela z Rusijo skleniti separatni mir, da bi se rešila vojskovanja na vzhodni fronti. Zato je stopila v zvezo z rusko boljševiško frakcijo, ki je morala zbežati iz Rusije, in se je ustalila v Švici, kjer se je v Zürichu potikala po kavarnah in politizirala. Emisarji nemške vlade so tem salonskim komunistom ponudili, da jih spravijo nazaj v Rusijo, kjer bodo lahko zanetili revolucijo, katere se je

pozneje prišlo ime Oktobrska revolucija. Ko bodo prišli na oblast, bodo nemudoma podpisali separaten mir. S tem je skupina komunistov – boljševikov, z Leninom na čelu, soglašala. Nemška vlada jih je v zapečatenih vagonih dala prepeljati iz Švice čez Nemčijo na rusko mejo. Po prvi verziji do prve ruske železniške postaje Brest Litovsk, po drugi verziji pa čez skandinavske države do Sankt Peterburga. Ta skupina komunistov je zanimala oktobrsko revolucijo in prevzela oblast v novo osnovani Sovjetski zvezi. Seveda je izpolnila obljubo in takoj sklenila separaten mir z Nemčijo ter se nehala vojskovati. Nova ruska komunistična vlada je bila v odličnih odnosih z Weimarsko republiko. To je bila prva država, ki je mednarodnopravno priznala Sovjetsko zvezo. Weimarska republika je hotela obiti prepovedi glede sestave njene armade (le nekaj polkov pehote) in njenega oboroževanja, ki ga sploh ne bi smelo biti, kar je bilo zajeto v versajski pogodbi. Sovjetska vlada je nemški vladi dovolila, da je v Sibiriji gradila tovarne letal. Zaradi sibirske prostranosti so lahko delali tudi poskuse z letali, ne da bi kaka druga država to zaznala. Podobne tovarne so Sovjeti dovolili graditi tudi za izdelavo tankov. Nemška vlada pa je širokogrudno dovolila, da je takoj v prvih letih po revoluciji v Sovjetsko zvezo odšlo več deset tisoč nemških inženirjev in tehniških mojstrov, ki so v njej dejansko izvedli elektrifikacijo in industrializacijo. Toda tega pristnega sodelovanja Nemčije in Sovjetske zveze nacistična stranka in pozneje Hitlerjeva država nikakor ni priznavala.

Pri ideološkem in taktično političnem stališču o neločljivi zvezi "judovskega parazitskega naroda" in boljševizma je Rosenberg, kakor izhaja iz dnevniških zapiskov, trdovratno vztrajal do konca. Razen tega je ostal do konca prepričan, da gre pri neizbežnem spopadu judovstva in nacionalnega socializma za "svetovni boj". Pri tem je Rosenberg stiliziral Nemčijo kot zahrbtno napadeno državo, ki se ima pravico braniti pred Judi. Nemčija pa naj bi pospeševala antisemitična in narodnjaška (völkische) gibanja tudi v evropskih državah

s ciljem ustanovitve Antisemitične internacionalne, ki bi bila na svetovni ravni nasprotje tedanjega Društva narodov.

Po velikem volilnem uspehu NSDAP leta 1930 je Rosenberg postal poslanec državnega zbora (Reichstag), kjer je nastopal kot vrhunski strankin zunanje politični ekspert. Kmalu po Hitlerjevem prevzemu oblasti je postal vodja Zunanje političnega urada NSDAP (APA), ki je bil neuradna konkurenca zunanjemu ministrstvu. Nato je postal Reichsleiter (strankarska oznaka za člane gremija 20 osebnosti, ki so sestavljale strankino vodstvo in so po Hitlerjevem imenovanju opravljale po vsej državi določene izbrane visoke strankine funkcije). Rosenberg je bil imenovan za Hitlerjevega pooblaščenca za celotno svetovnonazorsko šolanje in vzgojo v NSDAP. Pri vsem, kar se je po nacionalsocialističnem razumevanju nanašalo na judovsko-boljševistične zadeve, je Rosenberg uveljavljal svoje sogovorniške pravice in je svoja stališča neredko uveljavil proti svojim mogočnim konkurentom.

Kljub svojim visokim položajem pa je bil Rosenberg v Hitlerjevi vladavini vendarle bolj na obrobju, ker ni imel ministrskega položaja in državnih (ministrskih) kompetenc pač ni mogel nikjer uveljavljati. To pa se je spremenilo v obeh prvih letih druge svetovne vojne. Podrobnosti o tem moramo opustiti. Ogromen skok v Rosenbergovi karieri je pomenil nemški vojni napad na Sovjetsko zvezo. Kot specialist za vzhod in boljševizem je bil udeležen že pri začetnih načrtovanjih vojne proti Sovjetski zvezi. 20. aprila 1941 je bil imenovan za "Pooblaščenca za osrednjo obdelavo vprašanj vzhodnoevropskega prostora". Iz dnevniških zapiskov izhaja, da je Rosenberg imenovanje na to izjemno pomembno mesto štel za svojo "veliko uro". Z vsemi svojimi močmi si je prizadeval Hitlerjevo zaupanje upravičiti z uporabo vseh novih radikalnih možnosti za izvedbo vseh nacionalsocialističnih ciljev na vzhodu. Z njegovim nekoliko kasnejšim imenovanjem za "ministra (Reichsminister) za zasedena

vzhodna ozemlja" je Rosenberg postal "vladar" nad ozemljem, ki je segalo od Vzhodnega pa do Kaspijskega morja. Ta regija je bila predvidena, da bo oskrbovala nemško armado in "domačo fronto" s potrebnimi resursi, zagotovila "ogromen naselitveni prostor za Nemce na vzhodu" in na dolgi rok zavarovala nemško nadvlado v Evropi, brez realnih možnosti napada nanjo. Neuspeh nemške ofenzive konec leta 1941 pred Moskvo, je nacionalsocialističnim vizijam postavil ožje meje, vendar je Rosenbergova oblastna sfera z državnima komisariatoma Ostland in Ukrajina vendarle obsegala še več kot pol milijona kvadratnih kilometrov ozemlja s približno 30 milijoni prebivalcev. Rosenberg je tukaj videl prostor – ogromno območje – kjer se lahko nacionalsocialistični svetovni nazor v praksi dobro preizkusi.

Rosenberg je spadal med glavne nosilce politike, ki je uveljavljala nemško strategijo "uničevalne vojne" v zaledju za fronto s svojimi zasedbenimi ukrepi, ki so bili za tamkajšnje prebivalce fatalni. Čeprav se je v svojih spomenicah v primerjavi z drugimi nacionalsocialističnimi velefunkcionarji zavzemal za zmerno politiko do Ukrajincev in nekaterih drugih neruskih narodov, da bi si s tem lažje pridobil resurse za vojskovanje, je kljub temu v resnici podpiral ropanje in plenjenje ter ubijanje tamkajšnjega prebivalstva. Navidezna pomirjevalna in germanizacijska politika je terjala smrt milijonov civilistov na sovjetskih ozemljih, ki so jih zasedli Nemci. Judje so bili od prvih dni nemške zasedbe prve in poglavitne žrtve množičnih streljanj nemške regularne armade, SS in posebnih borbenih oddelkov policije. Z uvedbo civilne uprave na zasedenih ozemljih od julija 1941 naprej so se Rosenberg in njegovi pooblaščenca na terenu skušali vključiti v to vladavino nasilja, s čimer pospešili prehod v genocid tako nad Judi kot nad Slovani.

Naposled pogledjmo, kaj najdemo v obravnavani knjigi o naši temi – iztrebljenju Slovanov. Na kratko: neposredno pravzaprav nič, posredno pa kar precej. Po

mnenju izdajateljev Rosenbergove knjige z dnevniškimi zapiski, ti zagotovo niso bili namenjeni za objavo, temveč so bile le datumske beležke, ki naj bi služile za osvežitev spomina za poznejši natančnejši prikaz dogodkov ali dogajanj. Zapiski sploh niso bili jezikovno tako dognani oz. ustrezno formulirani, da bi bili primerni za objavo. Vsebinsko pa so seveda bili tehtni, le zapis je bil bolj geselski. Po začetku v letu 1934 so bili pretežno rasistični, antisemitski in manj nacionalsocialistični. Iz njih je izhajalo, da je sobivanje Nemcev in Judov v Nemčiji nemogoče. Iz tega je izhajal projekt preselitve Judov v druge države. V igri so bile Palestina, del otoka Madagaskar in Aljaska. Vendar Palestina po Rosenbergovem mnenju zaradi majhnosti ni ustrezala. Izselitve pa ni bilo mogoče izvesti. Zato so po začetku druge svetovne vojne začeli izvajati "Endlösung" (dokončno rešitev, iztrebljenje Judov). V obravnavani knjigi sicer ni stvarnega kazala, temveč le osebno in krajevno (in pokrajinsko). V knjigi so v Rosenbergovih zapisih le nekajkrat omenjeni Slovani, vendar ne v zvezi z obravnavano tematiko, pač pa je pogosto omenjena uničevalna vojna proti Sovjetski zvezi, ki naj bi se končala z njenim popolnim uničenjem. Med vojno bi morali uničevati civilne domačine v zaledju za nemško fronto. Na več mestih se najde tudi zapis o nujnosti izpraznitve celih pokrajin za novo naselitev nemških prebivalcev. Kaj naj bi se dogodilo z dotedanjimi prebivalci, večinoma ni omenjeno. Na nekaj mestih pa je vendarle zapisano, da naj bi jih naselili na dotlej nenaseljenih ali redko naseljenih območjih. Seveda ni nikjer omenjeno uničevanje civilnega prebivalstva in sistematično uničevanje milijonov ruskih vojakov v nemškem vojnem ujetništvu in prisilnih delavcev z vzhoda v nemški oborožitveni in drugi industriji. Očitno so parolo o uničevanju ali iztrebljanju Slovanov uporabljali le v ožjih strankinih in vojaških krogih ter v eksekucijskih enotah. Da pa to ni bila neka skrivna koda, ampak uveljavljeno poimenovanje, seveda v najožjih strankinih,

političnih in vojaških krogih, kaže dejstvo, da je bil Rosenberg na nürnberškem Mednarodnem vojaškem tribunalu leta 1946 obtožen raznih vojnih zločinov, med drugim tudi iztrebljenja Slovanov in Judov. V obtožnici je zapisan celo ta vrstni red. Na procesu je pred sodniki narekoval na zapisnik, "da mu fizično uničenje Slovanov in Judov, nikoli ni prišlo na misel." Nepojmljivo je, da bi se kdo na tako visokem tribunalu zagovarjal za delikt, za katerega ne bi bil obtožen, je pa bil dejansko izvršen. Torej je bil Rosenberg na omenjenem tribunalu obtožen tudi fizičnega uničenja Slovanov.

Ko se je vojna sreča prevesila v škodo Nemcev in se je situacija na frontah zaostila, so nasprotujoče si nemške instance pridobile na moči. Zaradi njih je Rosenberg postopoma izgubljal politični vpliv. Hitlerju je ostal zvest do konca. Po koncu vojne so ga ameriški vojaki aretirali. Pred Mednarodnim vojaškim sodiščem v Nürnbergu je bil skupaj z drugimi poveljniki državnimi funkcionarji Tretjega rajha obtožen zločinov proti človeštvu, vojaških zločinov, udeležbe pri pripravah na napadalno vojno in zločinov proti miru. V zaporu je nekdanji glavni nacionalsocialistični ideolog nadaljeval s svojim pisanjem v duhu nespremenljivo veljavne rasne utopije. Ti njegovi "zadnji zapisi" so še zdaj v desničarskih radikalnih krogih zelo cenjeni. Po izreku sodbe, da je kriv v vseh točkah obtožbe, mu je bila izrečena smrtna kazen. Usmrčen je bil 16. oktobra 1946.

Pri uničevanju Slovanov na območju Sovjetske zveze med vojno ni mogoče razlikovati med delovanjem civilnih oblasti, SS-odredov, oddelkov policije in žandarmerije ter redne nemške armade. Okupacijske oblasti so bile nekoliko milejše do posameznih narodov v okviru Sovjetske zveze, posebej npr. do Ukrajincev, ki so v veliki večini nasprotovali vladavini Sovjetov in so bili zato precej naklonjeni nemški zasedbi Ukrajine. Tudi razne azijske neruske narode so Nemci do neke mere preferirali. Ostrina nemških genocidnih

ukrepov pa je bila nedvoumno uperjena proti Rusom.

Zdaj pa še nekaj malega o iztrebljanju Slovanov. O tem Hitlerjevem projektu sem pred dolgimi leti v neki nemški publikaciji bral kratek zapis.

Med rasno manjvredne narode je Hitler seveda štel Ruse in vse Slovane. Hitlerjev Rajh je tik pred začetkom druge svetovne vojne in v prvih vojnih letih pripravil projekt za iztrebljenje Slovanov. Ta projekt so izvajali seveda z vojskovanjem proti vojakom Sovjetske zveze in drugih slovanskih držav, posebej pa še s streljanjem in obešanjem civilnega prebivalstva v zaledju vzhodne fronte. Izvajali so ga odredi SS (Sturmstaffel), oddelki SA (Sturmabteilung), enote redne nemške armade (Wehrmacht) in seveda policijske in žandarmerijske enote. To uničevanje civilnega prebivalstva pa so šteli kot del normalnega vojskovanja, kar dotlej vsaj v Evropi ni nikoli veljalo. O projektu zatrtja Slovanov se na nižjih oblastnih ravneh domala ni govorilo, izvajali so ga kar v okviru vojskovanja, s tem da se na vzhodni fronti pač niso vojskovali samo z vojniki, ampak so streljali in obešali tudi civilno prebivalstvo.

Odsev projekta o zatrtju Slovanov smo imeli tudi na Spodnjem Štajerskem, v prvih mesecih po nemški okupaciji. Spodnja Štajerska s pretežno večinskim slovenskim prebivalstvom je bila skoraj ves zgodovinski čas, od kar je slovensko ozemlje prešlo pod frankovsko kraljestvo (cesarstvo), v sestavi dežele Štajerske, skupaj s Srednjo in Zgornjo Štajersko, ki pa sta imeli le nemško prebivalstvo. Torej so v letih Avstrije in od 1867 avstro-ogrske monarhije deželo Štajersko hkrati s Spodnjo Štajersko šteli za nemško deželo. To s poudarkom nazorno kaže tudi dejstvo, da Hitler ni obiskal nobene od Nemcev zasedene dežele, razen Francije. Prišel pa je že nekaj dni po nemški zasedbi v Maribor, kjer je na velikem zborovanju zaklical: "Machen sie mir das Land wieder deutsch!" (Napravite mi deželo zopet nemško!). Na Spodnjem Štajerskem so dovolili le eno samo, seveda

skrajno nemško politično organizacijo Steirischer Heimatbund (Štajersko domovinsko zvezo). S formalnim vpisovanjem v to organizacijo, o čemer so okupatorji pisali, da gre za prostovoljnost, v resnici pa je bila strogo zabičana obveznost, so združili tudi rasni pregled. V vsaki občini so v več krajev (v šole ali gostilne) prišle rasne in vpisne komisije. Pred tako komisijo je morala priti vsaka družina, ki se je pred njo premikala v gosjem redu. Komisije je sestavljalo po 6 članov. Prva dva člana komisije sta preverila rodovnik, vsaj za dve generaciji nazaj. Rodovnike so si občani morali prej pridobiti v župniščih. Z njimi so dokazovali, da kandidati za vpis v to organizacijo niso judovskega rodu. Druga dva člana sta bila rasna specialisti. Ta sta si skrbno ogledovala vsakega posameznika in si delala beležke. Zadnja dva člana komisije pa sta preverjala politično ustreznost ljudi pred komisijo na podlagi poročila, ki sta ga izstavila Blockführer (najnižji odbornik Štajerske domovinske zveze v ustreznem kraju) ali Zellenführer (vodja celice, nekoliko višji odbornik omenjene organizacije v kraju). Presoja rasne ustreznosti je bila najpomembnejša. V moji družini nas je šlo pred komisijo pet, oče, mati in trije sinovi. Najstarejši sin je bil že poročen in je šel pred komisijo posebej. Seveda tudi ni bilo hčere, ki je takoj po nemški zasedbi, ko so prišli posebni nemški agentje iskat delovne moči, odšla v Nemčijo. Kakor smo pozneje izvedeli, je avtomatično dobila zeleno izkaznico Heimatbunda z Gradca. Rezultat rasnega pregleda je bil: oče in drugi sin, ki sta bila bolj visoke in vitke postave ter rjavih las, sta dobila zeleno legitimacijo, kar pomeni, da sta bila ustrezne rase in bi po desetih letih, ko bi se naučila nemškega jezika lahko postala

nemška državljana. Jaz sem bil podoben očetu in temu bratu in bi najbrž ustrezal, toda ker sem bil tedaj star šele 12 let, seveda nisem dobil nikakršne izkaznice. Mati in tretji brat sta bila nižje rasti in sta imela črne lase. Bila sta uvrščena v manjvredno raso in sta dobila belo izkaznico kot zaščitenca Nemškega rajha (Schutzangehörige des Deutschen Reiches), kar pa pomeni, da sta bila predvidena za odgon v delovna taborišča, kjer bi jih z delom izčrpali in z lakoto izstradali do smrti. Taki taborišči sta bili v Strnišču pri Ptuj in v Teznem pri Mariboru, kjer je bila tedaj tovarna za izdelavo letalskih delov, poznejša tovarna TAM. Ker je bil ta brat letnik 1917 in bi ga sicer nekaj mesecev pozneje vpoklicali v nemško armado, so ga kar na hitro prekalificirali iz neustrezne v ustrezno raso in je bil nato mobiliziran, ter so ga takoj, ker je vojaščino že odslužil v jugoslovanski armadi, poslali na vzhodno fronto. Za Kanonenfutter je bil dober tudi rasno neustrezen mladenič. Kaj bolj žaljivega kakor je bil ta rasni pregled, si je težko predstavljati. Podoben je bil premiranju bikov. Materi se zaradi te razvrstitve v neustrezno raso k sreči ni zgodilo nič hudega. Menim, da tudi ljudem iz naše okolice s podobno razvrstitvijo ne. Toda če bi Nemci zmagali, bi jih vse doletelo delovno taborišče in tamkaj smrt.

-
1. Jürgen Matthäus und Frank Bajohr (Hg.): Alfred Rosenberg, Die Tagebücher von 1934 bis 1944. S. Fischer Verlag GmbH., Frankfurt am Main, 2015, 650 strani. Eine Publikation des Jack, Joseph and Morton Mandel Center for Advanced Holocaust Studies am United States Holocaust Memorial Museum, Washington, D. C., und des Zentrums für Holocaust Studien am Institut für Zeitgeschichte, München. Die hier vorgetragenen Meinungen sind die der Herausgeber und reflektieren nicht die Meinungen des U. S. Holocaust Memorial Museums oder des Instituts für Zeitgeschichte.
 2. Adolf Hitler: Mein Kampf, I. del objavljen 1925, II. del leta 1926.